CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

CALEA SPRE POPULARITATE

— Aşteaptă-mă vineri în stradă, pe Vasile Conta, în faţa federaţiei. Sînt la o şedinţă, zice dl. Gore, răspunzînd apelului meu telefonic.

— Cînd ?

— Mi s-a spus că se termină pe la opt.

La zece şi douăzeci şi şapte dl. G. coborî treptele imobilului binecunoscut şi, după scuzele de rigoare, zise.

— S-au adoptat cîteva hotărîri noi.

— Importante ?

— Toate hotărîrile noi sînt importante. Astă-seară a fost vorba despre popularitatea şi popularizarea echipei reprezentative. Chestie destul de complicată. Mai ales că după meciul cu St. Etienne conducerea federaţiei şi-a pus problema : ce-i de făcut pentru ca echipa şi — în genere — lotul să capete mai multe simpatii în rîndurile publicului ?

— Ai luat cuvîntul ?

— Mi l-au dat. E un moment în care chestiunea popularităţii poate fi discutată pe larg şi eficient. Drept care mi-am îngăduit, la invitaţia gazdelor, să sugerez două măsuri.

Prima (şi cea mai urgentă, de altfel) ar fi ca echipa să joace bine. Din păcate, propunerea mea a fost primită cu reticenţe (o voce, la capătul celălalt al mesei, murmura : „ce-avem nevoie de intelectualii ăştia la şedinţe ?"), fiind respinsă în unanimitate ca lipsită de fundament realist.

A doua recomandare, însă, a izbutit să reţină atenţia specialiştilor. Formulînd-o, am pornit de la sondajul tip Gallup organizat acum vreo cîteva săptămîni în „Sportul", cam înaintea campionatului şi axat, dacă-ţi aminteşti, aproximativ pe tema : „ce loc ocupă fotbalul în viaţa dumneavoastră ?" Ei bine, am întîlnit acolo un răspuns care mă urmăreşte statornic ca o întrebare. Domnişoara Adriana Csenti a mărturisit redactorului că, sincer vorbind, sportul n-o interesează de fel, dar ţine cu Steaua pentru că, într-o zi, aflîndu-se cu maşina pe şosea şi cunoscînd o pană, Hălmăgeanu, fundaşul militar, s-a oprit amabil, a ajutat-o mecanic şi a scos-o, astfel, din dificultate.

Or, pornind de la faptul citit şi citat şi, mai ales de la reverberaţiile sale fotbalistice, am propus federaţiei un plan a cărui aplicare ar avea darul să declanşeze un spor substanţial de ataşamente la adresa lotului. Planul (care, în paranteză fie spus, a fost aprobat) prevede ca jucătorii din loturile A, B şi tineret să fie plasaţi, pînă la jocurile preliminare din cadrul campionatului mondial, pe şoseaua Bucureşti-Braşov, la punctele nevralgice. Instalaţi în automobile, fie personale fie împrumutate din garajul C.N.E.F.S.-ului, stoperii şi înaintaşii noştri centrali vor răspunde cu solicitudine maximă apelurilor disperate. Care, evident — prognozele miliţiei sînt favorabile în acest sens — nu vor lipsi, mai ales la sfîrşit de săptămînă. Consecinţele sînt lesne previzibile.

Fiecare automobilist salvat, cu familie cu tot, la Băicoi, de către Pîrcălab îl va aplauda frenetic pe acesta ori de cîte ori va juca şi oricîte deschideri ar rata.

Fiecare şofer scos din şanţuri la Comarnic, pe serpentine, de către Dumitru Popescu, va scanda entuziast numele acestuia, indiferent la lufturi.

Şi fiecare proprietar de Fiat 1300, ale cărui cauciucuri au fost înlocuite — în ploaie şi miez de noapte la Săftica — prin cauciucurile lui Neagu, va ierta rapidistului loviturile de la 11 metri ratate în minutul 90.

p. conf. Al. MIRODAN

„IL CALCIO" DIN NOU ÎN ARENĂ

— CORESPONDENŢĂ DIN ITALIA —

Uriaşul angrenaj al fotbalului italian s-a pus din nou în mişcare, după o scurtă vacanţă estivală. O dată încheiate transferările, cu cîteva lovituri senzaţionale (trecerea la Juventus a lui Anastasi, de la Varese, şi a lui Haller, de la Bologna, cea a lui Bertini de la Fiorentina la Inter — mişcări care, numai ele, au determinat o circulaţie de circa un miliard şi jumătate de lire), o dată terminate şi transferările tehnicienilor (dintre care cea mai de răsunet a fost mutarea lui Helenio Herrera de la Inter la Roma), încheiată, în sfîrşit, şi perioada de pregătire în cantonamente, echipele s-au reîntors în localităţile respective şi au început să susţină din ce în ce mai frecvente întîlniri amicale.

Echipele din prima divizie şi din cea secundă sînt acum în aşteptarea primelor confruntări oficiale, care vor avea loc în Cupa Italiei, competiţie al cărei start este programat astăzi.

Cîteva cuvinte asupra acestei competiţii pe care cluburile italiene o „simt" atît de puţin, dar care procură posibilitatea participării la „Cupa cupelor" — turneu internaţional de înalt nivel şi de bun randament financiar, mai ales în fazele finale. Aşadar, „Cupa Italiei" îşi va încheia fazele eliminatorii înainte de începerea campionatului. Echipele (16 din divizia A şi 20 din divizia B) au fost împărţite în 9 grupe, în care sistemul eliminatoriu este combinat cu clasamentul **„all'italiana"** (adică fiecare echipă va întîlni pe toate celelalte o singură dată). După terminarea ciclului de jocuri, primele clasate în cele 9 grupe vor participa la o a doua fază (ce se va desfăşura în timpul campionatului) pînă la desemnarea învingătoarei, care va îmbrăca tricoul cîştigătoarei de cupă şi va primi dreptul de participare la „Cupa cupelor", competiţie la care, anul acesta, Italia este reprezentată de echipa lui Edmondo Fabbri, Torino, cîştigătoarea ediţiei 1967—68 a **„Cupei Italiei"**.

Campionatul va începe la 29 septembrie şi echipa favorită, conform calculelor hîrtiei, rămîne tot cea „rossonera", Milan, condusă de „sergentul de fier", Nereo Rocco. Unsprezecele campion nu a considerat necesar să opereze schimbări mari în acest uimitor mecanism care a fost echipa roş-negrilor, cîştigătoare a ultimului **„scudetto"**.

Formaţia de bază — care va evolua şi în „Cupa campionilor europeni" — a rămas cea obişnuită, cu Cudicini (sau Belli) în poartă, Anquilletti şi Schnellinger fundaşi laterali, Malatrassi — libero, Rosato — stoper şi Trapattoni — mijlocaş defensiv. Creierul echipei va fi tot Rivera (coordonator), „bătrînul" dar veşnic proaspătul Hamrin pe aripa dreaptă, Lodetti — inter dreapta, Sormani — centru atacant şi revelaţia fotbalului peninsular al sezonului trecut, Pierino Prati — aripă stîngă, funcţionînd ca sprijin ideal pentru căpitanul Rivera.

În plus, Milan a făcut o achiziţie pe care nu ezităm să o definim de mare perspicacitate. Este vorba de bolognezul Fogli. „Are 30 de ani", se spune. Foarte adevărat. Dar, în compensaţie, este un jucător de clasă şi are atîta prospeţime, încît sîntem siguri că va fi foarte util formaţiei milaneze. Mai ales în „Cupa campionilor europeni", în care — credem — bolognezul va fi permanent solicitat.

Este dificil de întrezărit, între concurentele lui Milan, echipa care să-i poată bara drumul. Se spune că Juventus, cu atîtea achiziţii noi, ar putea constitui un adversar de aceeaşi forţă pentru echipa lui Rocco. Dar, poate, tocmai pentru că a achiziţionat prea mult — şi, drept urmare, echipa lui Heriberto Herrera s-a modificat mult — Juventus va acuza o „criză de sudură", care nu s-ar rezolva decît într-o perioadă mai mult sau mai puţin lungă, după adaptabilitatea noilor jucători la schema tactică impusă de antrenorul juventin.

Aceleaşi observaţii sînt valabile pentru Bologna (în a cărei formaţie de bază sînt cel puţin cinci jucători noi, de diferite proveniente), pentru Inter, care, în plus, a schimbat şi direcţia tehnică. Surpriza — dacă va exista — ar putea fi produsă de formaţia Cagliari, de tînăra Fiorentina sau — lucru şi mai puţin probabil — de Napoli, deşi această ultimă echipă se încrede mult în posibilităţile recuperării talentatului centru atacant danez Nielsen, care a activat în ultimul timp la Bologna, apoi la Inter. Sau, în sfîrşit, de acel Torino, care, antrenat de Fabbri, ar putea să repete cu şi mai mult succes performanţa campionatului trecut, cînd a triumfat surprinzător în „Cupa Italiei".

Cesare TRENTINI

Anastasi (stînga) şi Haller (dreapta) în tricourile noului lor club : Juventus-Torino.

SPORTUL magazin

CULESE DIN DIVIZIE...

Crişul primeşte laude pentru jocul frumos practicat în cîmp. Ce-ar fi să mai şi cîştige ?

„U" Craiova în fruntea clasamentului !!
Iar de data asta cu golaveraj pozitiv !

Petrolul a reuşit, în sfîrşit, să cîştige un meci : cu O.F.K. Beograd !

Bine-ar fi ca clubul ploieştean să-şi serbeze aniversarea în fiecare etapă...

● Lupescu — atacant central !
De-ar şti Puiu Ionescu...

● În etapa a IV-a, nici un autogol.
Şi doar ne obişnuisem...

Dan, masivul fundaş feroviar, nu a fost chemat în lot datorită formei slabe şi, mai ales, nervilor.

Galmează-te, Dane, căci vine meciul cu Portugalia şi te aşteaptă Eusebio !

● Steaua a bătut pe Petrolul, la Ploieşti ; U.T.A. a învins pe Steaua, la Bucureşti.
Pe hîrtie, victoria arădenilor în meciul cu Petrolul apărea, deci, ca o certitudine. Şi a rămas, de altfel, doar pe... hîrtie !

Andrei continuă să fie rezervă şi la Steaua !

Singura diferenţă este că acum priveşte jocul din spatele porţii lui Suciu şi nu a lui Răducanu !

Bogdan BURILEANU

ULTIMA ŞANSĂ A LUI FLOYD PATTERSON

Sîmbăta viitoare, la Stockholm, unul din cei... trei campioni mondiali de box la toate categoriile, Jimmy Ellis (ceilalţi doi fiind Cassius Clay, de fapt veritabilul campion, şi Joe Frazier, recunoscut de comisia de box din New-York) îşi va pune pentru prima oară în joc titlul cucerit la sfîrşitul turneului organizat de W.B.A. Adversarul său va fi Floyd Patterson, care a participat şi el la acest turneu, fără succes însă, fiind învins la puncte de Jerry Quarry, boxerul pe care avea să-l întîlnească Ellis în meciul final pentru titlu.

Jimmy Ellis a început să boxeze în 1961. De cînd activează la categoria grea, el n-a fost învins niciodată. Ca mijlociu — categorie în care şi-a făcut debutul — a fost întrecut însă la puncte de cîţiva adversari, printre care şi Don Fullmer. În cadrul turneului pentru titlul de campion mondial la toate categoriile, Ellis i-a învins, rînd pe rînd, pe Leotis Martin, Oscar Bonavena şi Jerry Quarry.

Floyd Patterson — mai e necesar să amintim — a fost şi el campion mondial. Titlul l-a cucerit la 30 noiembrie 1956, învingîndu-l prin K.O. în repriza a 5-a pe Archie Moore. El avea atunci 22 de ani neîmpliniţi, stabilind astfel recordul de a fi cel mai tînăr campion mondial la toate categoriile, din istoria boxului. Palmaresul său cuprinde 53 de meciuri. De 46 de ori, Floyd Patterson a ieşit victorios (de 35 de ori prin K.O.). De 6 ori a fost învins. El a fost stopat de Ingemar Johansson, Sonny Liston (de două ori), Cassius Clay, Joey Maxim şi Jerry Quarry.

Simpatiile iubitorilor de box din Stockholm sînt de partea lui Floyd Patterson. Dar, acest lucru are o valoare limitată. Mai mult contează faptul că Floyd are acum 34 de ani (îi împlineşte la 4 ianuarie), o vîrstă la care un boxer ar trebui să spună adio ringului. Se pare, însă, că Patterson se află în situaţia de a mai căuta o sursă de venituri, pentru a-şi îmbunătăţi starea materială. Trist destin pentru un mare campion de box, ce părea la un moment dat un om bogat, de invidiat.

Despre Floyd Patterson ne-a vorbit, zilele trecute, Vasile Tiţă, referindu-se în primul rînd la meciul lor din cadrul finalei categoriei mijlocii la Jocurile Olimpice de la Helsinki (1952).

„Nu pretind, nici un moment, că aş fi avut vreo şansă în faţa acestui excelent boxer, pe cît de puternic, pe atît de tehnic. Dar am urcat chiar, recunosc, dar nici Patterson nu părea dispus să rişte. „Studiul" durînd prea mult, ni s-a dat cîte un avertisment pentru lipsă de combativitate. Şi-atunci, a început, practic, lupta, care n-a durat nici 20 de secunde. Lovit năpraznic la arcadă, am abandonat, mulţumindu-mă cu medalia de argint. Mai mult, oricum, nu puteam obţine. În schimb, mi-aş fi pus în pericol sănătatea. Floyd este un mare boxer. Dar a fost totdeauna un „greu" prea... uşor. El nu este totuşi bătut dinainte de Ellis. Personal, nu văd exclusă posibilitatea ca Patterson să reuşească o performanţă senzaţională, recucerind pentru a doua oară coroana pierdută. O dată a făcut-o, în faţa lui Ingemar Johansson, realizînd o ispravă unică în istoria campionilor mondiali de box la toate categoriile".

Ion MALIN

Saltul cel mai teribil !!!

Stau încotoşmănat în curele şi cureluşe, simt cum avionul urcă, urcă mereu şi înţeleg, cu o uşoară strîngere de inimă, că singura posibilitate de a mă reîntoarce pe pămînt mi-o oferă umbrela aceasta imensă, pe care nu ştiu cine a numit-o paraşută !... Am căutat mereu să amîn acest prim (şi, oare... ultim ?) salt, dar instructorul mi-a spus-o de la obraz că mi-e cam frică şi, cum era şi viitoarea mea logodnică de faţă, vă daţi seama că nu m-am simţit prea bine. Pot spune că la şcoala de paraşutişti am absolvit cu brio toate examenele... teoretice. Ceilalţi băieţi mă ascultau cu gura căscată ceasuri întregi cînd începeam să-mi ţin peroraţiile. Puteam vorbi zile-n şir despre „pliatul paraşutei", despre istoricul ei şi despre alte şi alte chestiuni. Atunci eram jos, cu picioarele pe... pămînt şi — zău — era foarte uşor să-ţi dai ifose. Cînd clasa mea a trecut, însă, la prima probă practică — saltul de la 1 000 de metri — eu m-am îmbolnăvit subit ! La al doilea salt, am spus că am gripă, la al treilea că mă operează de peritonită, iar la al patrulea că am pierdut... tramvaiul şi n-am sosit la timp pe aeroport.

Acum, gata, s-a terminat ! Azi trebuie să sar ! Privesc pe fereastra avionului. Pămîntul e tot mai departe de noi. Desigur, acolo sînt oameni care se distrează, se plimbă,... Habar n-au că unul din semenii lor trebuie să se azvîrle de la 2 000 de metri înălţime şi să cadă, poate, în capul lor ! Prin faţa ochilor, defilează fel de fel de imagini... Mi-amintesc despre povestea celebră cu paraşutistul care a sărit din avion, de la 2 000 de metri, dar care, spre ghinionul său, îşi pusese în picioare pantofi cu tălpi de cauciuc „super-elastici". Ei bine, nefericitul, în momentul cînd a atins solul cu picioarele, avînd cauciucuri super-elastice la pantofi, a ricoşat iar în văzduh. Apoi iar cădea, iar sărea-n sus, iar cădea, iar sărea-n sus. Şi apoi, povestea aceea cu paraşutistul care a aterizat pe-o casă, spărgînd acoperişul, nimerind drept în mijlocul mesei unor gospodari flămînzi care aşteptau tocmai felul doi. Ca să nu mai vorbesc de istorioara cumplită cu acel paraşutist care s-a agăţat, cu paraşuta cu tot, de craca unui copac în Sierra Nevada, fiind apoi ciugulit de vulturii înfometaţi. Brrr ! Ce-ar fi să-i spun instructorului că m-a apucat o îngrozitoare durere de măsele ?

N-am timp, însă, să mai chibzuiesc, căci văd o uşă care se deschide şi un trup proiectat în văzduh. Dumnezeule. Sînt chiar eu... Da ! Da ! Sînt în... aer ! Într-o clipă văd norii, văd cerul şi îngerii care probabil mă aşteaptă, aliniaţi pe două rînduri. Şi aud vocea instructorului : „Totul e să aterizezi în „cerc"... auzi ? În „cerc" ! În „cerc"... în „cerc"...

...Apoi mă trezesc pe pămînt ! Deschid ochii. Zeci de oameni stau în jurul meu şi mă privesc miraţi de parc-aş fi o... farfurie zburătoare. Întreb, ameţit...

— Nu ştiţi ? Am căzut în „cerc" ?

— Da ! zice unul. Ai căzut exact la „Cercul militar" ! Ai blocat toată circulaţia !

Tot e bine ! Ce mă făceam dacă-aş fi nimerit la „Cercul polar" ? !

George MIHALACHE

SE MAI ÎNTÎMPLĂ

— ... e penalti, nu e penalti... *Desen de G. BADEA*

LUCRĂRI DE SPECIALITATE NECESARE, DAR APĂRUTE CU ÎNTÎRZIERE

Atletismul şi înotul, sporturi în care s-au atins valori nebănuite în anii din urmă, au stat în atenţia Editurii Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, care ne oferă două interesante broşuri cuprinzînd portrete ale unor mari campioni şi amănunte metodice din antrenamentul acestora. Interesante îndeosebi prin ideea care a călăuzit apariţia lor, culegerile portretelor respective reprezintă, în mod neîndoielnic, un bogat şi valoros material documentar.

Cititorul, şi mai ales cel dornic să urmeze exemplul marelui campion din care şi-a format un idol, poate parcurge pagini bogate în date statistice şi metodice despre celebrii Tommy Smith, Jim Ryun, Irena Kirzsenstein, Ron Clarke, Peter Snell, sau optica lui Arthur Lydiard şi Percy Cerutty, adevăraţi vrăjitori ai pistei cu zgură roşie, pentru care atletismul mai prezintă prea puţine taine. Şi în cuprinsul traducerilor rezervate înotătorilor, colectivul redacţional s-a oprit asupra unor nume nu mai puţin faimoase (Marta Randall, Larry Shulhof, Alain Gotvalles), figuri care, din păcate, au dispărut cam de mult din arena competiţională. Acest lucru ne determină, de altfel, să ridicăm problema utilităţii acestor broşuri ca îndrumar al activităţii tinerilor sportivi de astăzi.

Este bine ştiut că metodele antrenamentului modern al înotătorului s-au modificat substanţial în ultimii ani, ca mărturie stînd cifrele cu care vechile recorduri mondiale sînt pur şi simplu spulberate. Iată de ce toate datele care ni se oferă în broşura respectivă, cu privire la volumul şi intensitatea antrenamentului, sînt cu mult depăşite şi în nici un caz de natură să mai folosească cuiva. Astăzi, cei mai tineri înotători (10—12 ani) din S.U.A. înoată zilnic cîte 10—12 km deci, aproape dublu decît ceea ce reuşea echipa de înot a Franţei pentru J.O. de la Tokio al cărei antrenament ne este descris cu lux de amănunte !...

RECENZII

Chiar şi broşura atletică (indiferent de cîteva merite incontestabile) devine prea puţin utilă în acest an olimpic, cînd „suta" de metri a fost parcursă în mai puţin de 10 secunde, cînd suliţa lui Lusis s-a oprit dincolo de 91 de metri, iar discurile lui Liesl Westerman şi Jay Silvester au zburat la peste 62 şi, respectiv, 66 de metri.

Subliniind, deci, necesitatea unor asemenea lucrări (ar fi de preferat traduceri din literatura proprie ţărilor unde activează sportivii respectivi), nu putem însă să nu ne exprimăm dezacordul faţă de lipsa de operativitate şi marea întîrziere cu care acestea văd lumina tiparului, fapt care la un moment dat poate deveni chiar dăunător.

(a. v.)

CURSA CU 1038 DE VIRAJE

Prestigioasa publicaţie „L'année automobile" (1967/68) care apare anual la Lausanne (Elveţia), în trei versiuni — franceză, germană şi engleză — publică o fotografie, pe care o reproducem pentru interesul ei autentic, redînd un moment dintr-o cursă înscrisă în palmaresul clasic al automobilismului internaţional şi încheiată cu o mare victorie românească. Este vorba de faimoasa alergare, cu trainică tradiţie, de la NÜRBURGRING, în ediţia de la 21 mai 1939.

Cursa se desfăşura pe traseu variat, însumînd 6 ture de cîte 22 km, ce totalizau astfel 132 km, implicînd 173 viraje pe tur, ceea ce însemna 1038 de viraje pe întregul traseu.

Deschisă maşinilor cu o capacitate de 2 litri, cursa a reunit la start 20 de BMW-uri, la data aceea singurele maşini capabile să evolueze în cursa în cauză.

Înfruntînd concurenţi de primă valoare mondială, dintre cei ce ţineau „afişul" automobilismului vremii, românul PETRE CRISTEA, multiplu campion de automobilism al ţării noastre, s-a clasat primul, obţinînd la NÜRBURGRING una dintre cele mai preţioase victorii din cariera sa sportivă.

Avant la guerre, les BMW 328 dominaient les courses pour voitures de sport de 2 litres. Nous assistons ici au départ des Courses de l'Eifel 1939 disputées sur le Nürburgring. La N° 11 est pilotée par le Roumain Christea.